

Etikette (under andet Navn) til Grossisten, men Varen er iøvrigt fuldstændig den samme. I saadanne Tilfælde vil Grossisten have en Mulighed for at forhøje Varens Pris udover Fabrikens Prislisterpris.

Med Hensyn til de danske Fabrikkers Prislistermærker har man været enig om at foreslaa, at Afsætningsprisen fra den, der foretager Afgiftsberigtigelsen, altsaa enten Fabrikantens egen Prislisterpris eller Grossistens Afsætningspris — selv om Varen har faaet en anden Etikette — skal være den afgiftspligtige Værdi. Det praktiske Resultat heraf vil formentlig blive, at Prislistermærkerne næsten altid vil blive afgiftsberigtiget til Fabrikantens Prislisterpris; men hvis en Grossist kan faa noget mere for Varen end Fabrikanten, har han Lov at tage det, dog kun mod at betale den tilsvarende højere Afgift. For samtlige Prislistermærker fra danske Fabrikker vil der ved denne Ordning være opnaaet den praktiske Fordel for saavel den handlende som Toldvæsenet, at Regnskabet med disse Varer bliver lettet betydeligt.

De saakaldte *Særmærker* er Varer, som leveres fra Fabrikkerne til handlende (Grossister eller større Detaillister) efter den handlendes særlige Bestilling. De fremstilles i særlige Fabrikationer i større Partier ad Gangen og adskiller sig paa forskellig Maade enten ved Raastof, Forarbejdning eller Pakning og Udstyrelse fra Fabrikens Prislistermærker. Da saadanne Varepartier afsættes under eet, har Fabrikken paa dem færre Handelsomkostninger, og de kan derfor leveres *Aftageren* en Del billigere end Prislistermærker, som iøvrigt i Forbruget svarer til dem. Man har beregnet Prisforskellen til ca. 10 pCt. af Særmærkets særlige Salgspris fra Fabrikkerne. For en gros Handelen har det navnlig været af Betydning at blive noget friere stillet med Hensyn til Beskatningen af disse Særmærker end med Beskatningen af Prislistermærkerne. Principielt har man fra Handelens Side overhovedet maattet hævde, at Beskatningen skulde ske efter den Pris, til hvilken den handlende modtog Varerne, saaledes at der kunde blive Mulighed for ved Afsætningen at indtjene en ubeskattet Gevinst til Dækning af Omkostningerne ved Skattens Berigtigelse og til en rimelig Handelsavance af Skatten. Fra Industriens Side har man mod dette Krav maattet hævde Nødvendigheden af, at en gros Handelsomkostningerne, ogsaa naar de blev udredet af en særlig Mellemandler, i det store og hele blev inddraget under Beskatningen. Medens man fra Handelens Side iøvrigt har bøjet sig for denne sidste — ogsaa fra Administrationens Side hævdede Betragtning — har man fastholdt Kravet om Beskatningen efter Modtagelsesprisen for Særmærkerne. Foreningen af de to principielle Standpunkter har man ment at have fundet i den Regel, som findes i Forslagets § 3, 1ste Stykke, sidste Punktum, nemlig at Afgiften af Særmærker fra danske Fabrikker beregnes af Fabrikens særlige Afsætningspris med Tillæg af 10 pCt. Dette Tillæg, der kan komme til Anvendelse, saavel naar Varerne overføres til en Grossists anmeldte Lager, som naar de berigtiges af Fabrikken til en Detailhandler, er i sit Princip overensstemmende med det Forslag, der blev omtalt i den for Kommissionen aflagte Beretning angaaende Gennemførelsen af Omsætningsafgiften. De 10 pCt. Tillæg vil formentlig i det store og hele svare til den en gros Fortjeneste, som den handlende normalt kan have paa Særmærker saaledes at den afgiftspligtige Værdi ogsaa for disse Varer gennemsnitligt vil dække samtlige Fabrikations- og en gros Handels-Omkostninger.

For de indførte Varers Vedkommende har en Sondring mellem Prislistermærker og Særmærker ikke været nødvendig, og her gælder derfor uden Undtagelse Reglen om Afgiftsberigtigelse efter den Værdi, hvortil Varen afsættes fra den, som skal stemple Fakturaen (Indfører eller Mellemandler). Paa Opfordring af de to foran nævnte Foreninger er Udvalget imidlertid blevet enig om at udfylde den almindelige Bestemmelse om den afgiftspligtige Værdi for de indførte Varer med den Regel, der er optaget i den